

Sygn. akt **II AKa 171/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania
Sędziowie:	SA Andrzej Olszewski SA Andrzej Wiśniewski (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 r. sprawy

S. P.

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt II K 94/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności (pkt 1 części dyspozytywnej) i orzeczenie o karze grzywny (pkt 2 części dyspozytywnej);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 14 maja 2014r. uznał oskarżonego S. P. za winnego tego, że w okresie od 22 marca 2006r. do 24 marca 2006r. w K. przywłaszczył powierzone mu przez A. K. pieniądze w kwocie 444.041,10zł, stanowiące mienie znacznej wartości, przyznane przez (...) Oddział (...) Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w S. w związku z kasacją kutra rybackiego oznaczonego (...), którego A. K. był współwłaścicielem, czym działał na szkodę A. K., tj. przestępstwa z art. 284§2 kk w zw. z art. 294§1 kk. i za to na podstawie art. 294§1 kk skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby.

Na podstawie art. 33§1, 2 i 3 kk Sąd wymierzył oskarżonemu S. P. karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 30 złotych każda stawka. Jednocześnie Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe.

Apelację od tego wyroku wniosła pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Wyrokowi zarzuciła rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności i warunkowym zawieszeniu jej wykonania na okres 5 lat - w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, motywacji i sposobu działania oskarżonego, w tym wykorzystania zaufania współnika, oszukania go i faktu nie wyrównania wyrządzonej przestępstwem szkody, w tym braku skruchy i zaprezentowanej w toku procesu postawy utrudniania procesu w celu jego przewlekania.

Pełnomocnik oskarżyciela wniosła o zmianę wyroku w części zaskarżonej i skazanie S. P. na karę trzech lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazała się częściowo zasadna.

Przed przystąpieniem do oceny zarzutu i wniosku apelacyjnego, Sąd odwoławczy wskazuje, że nie znalazł podstaw do wyjścia poza granice zaskarżenia i modyfikacji ustaleń faktycznych. Jedyne przeprowadzone w postępowaniu apelacyjnym dowody z informacji komornika o ilości prowadzonych wobec oskarżonego egzekucji i stanie zaległości, w tym uprzywilejowanych należności alimentacyjnych, jedynie utwierdził w przekonaniu, że prawidłowa jest ocena Sądu I instancji o prawdziwości zeznań pokrzywdzonego, zwłaszcza o niewyrównaniu wyrządzonej mu szkody. Wobec tego jedynym skutkiem przeprowadzenia tego dowodu stało się uchylene kary grzywny, wobec niemożności jej wyegzekwowania. Sąd odwoławczy natomiast w pełni podziela ustalony stan faktyczny, gdyż de facto sprowadza się on do tego, że oskarżony z pokrzywdzonym jako współwłaściciele kutra rybackiego, który został zełomowany, wskazali w akcie notarialnym oskarżonego, jako tego na czyje konto wpłynie kwota dotacji z tytułu złomowania kutra. Po ich wpłynięciu, S. S. P. rozdysponował całą kwotę pieniędzy, nie wypłacając A. K. należnego mu 30-procentowego udziału, a tym samym traktującym powierzone mu pieniądze jak swoje. Pozostała zatem ocena, czy represja karna ukształtowana przez Sąd meriti jest prawidłowa.

Sąd odwoławczy nie podziela zarzutu i wniosku apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w tej części, w której domaga się podwyższenia kary pozbawienia wolności do 3 lat. Różnica między karą orzeczoną a postulowaną nie jest tak znaczna, by wymagała interwencji Sądu odwoławczego. Z drugiej zaś strony kara już orzeczona uwzględnia zarówno wysokość sprzeniewierzonych środków pieniężnych, postawę sprawcy, jak również realizuje wymogi prewencji ogólnej, jak i szczególnej. W związku z tym, Sąd nie znalazł powodów, dla których należałoby zmienić wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Zasadne natomiast są zarzuty skierowane przeciwko warunkowemu zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności. Za uznaniem środka probacyjnego za prawidłowy przemawiałoby bądź uznanie, że zachowanie będące przedmiotem osądu jest zdarzeniem wyjątkowym w życiu oskarżonego, bądź uznanie, że realizacja działań odszkodowawczych przemawia za pozostawieniem oskarżonego na wolności, by w dalszym ciągu takiego działania podejmował, bądź wreszcie inne okoliczności, które by przemawiały za uznaniem, że pomimo niewykonania kary izolacyjnej, zostaną osiągnięte cele kary. Tymczasem z niniejszej sprawy wynika, że zachowanie oskarżonego nacechowane było nie tylko premedytacją, ale również dużym nasileniem złej woli, o czym świadczą relacjonowane przez świadków wypowiedzi oskarżonego, iż pokrzywdzony „zobaczy pieniądze jak świnia słońce”. Do tego dochodzi wielokrotne i długotrwałe zwodzenie pokrzywdzonego, pod pretekstem rzekomego zajęcia środków przez prokuratora do innej sprawy, co świadczy o oszukańczym sposobie działania oskarżonego. Wreszcie, oskarżony do dnia wyrokowania nie podjął żadnych prób nawet częściowego naprawienia szkody. Był też trzykrotnie karany i kary orzekane z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie spowodowały zmiany jego postępowania. Z tych też względów nie można uznać czynu będącego przedmiotem osądu w sprawie za incydent w praworządnym życiu oskarżonego. W związku z tym, w ocenie Sądu odwoławczego orzeczenie kolejnej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełni wobec celów kary, zwłaszcza z punktu widzenia prewencji szczególnej, ale również –

prewencji ogólnej. Ponieważ kara grzywny miała swoje znaczenie w przypadku orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a wobec uchylecia środka probacyjnego i de facto niemożności wyegzekwowania kary grzywny z majątku oskarżonego, należało tę karę uchylić, jako z gruntu niemożliwą do wyegzekwowania.

Dlatego, uwzględniając częściowo apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i nie znajdując podstaw do wyjścia poza granice zarzutów i wniosków apelacji, na podstawie art. 437 §1 i 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Szczecinie zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz o karze grzywny, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 624 §1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), uznając, że w sytuacji, gdy na oskarżonym ciążyą znaczne zaległości, zwłaszcza alimentacyjne, nie będzie możliwe wyegzekwowanie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obejmujących również opłatę za obie instancje.